

Л ѣ н и в е ц ъ .

(Народна приказка).

Живѣло нѣкога едно селянче на име *Гансѣ*. То било най-голѣмиятъ лѣнивецъ въ тази околия, затова славата му се прочула по цѣлото царство.

Съселянитѣ му бързали отрано да отидатъ на работа, а той се прозявалъ въ постелката и чакалъ да го погали слънцето по жълтавото лице. Вечеръ тѣ се връщали късно отъ работа, а той се излѣжавалъ на нѣкоя пейка прѣдъ вратата на селската кръчма.

Понѣкога хората го запитвали:

— Защо, Гансе, не работишъ и ти като другитѣ момчета? Я се погледни какъвъ си здраванакъ: камъкъ да стиснешъ — вода ще потече.

— Никакъ не ми се работи, братя, отговарялъ Гансѣ мързеливо. Ако можахъ, прѣзъ цѣлия си животъ бихъ се изтѣгалъ на креватчето си. Освѣнъ това азъ не искамъ да бъда като вастъ простъ работникъ, а — царъ въ нѣкоя държава; цѣлъ день да седа на мекия царски тронъ, да ямъ и пия богато и да заповѣдвамъ комуто си искамъ.

Съселянитѣ му само клатели глава на глупавия му отговоръ и си отивали по работата, думайки:

„Какво нещастно момче! Съ този умъ гладно ще умре на нѣкоя пейка“.

Единъ день, прѣзъ май мѣсецъ, Гансѣ се протѣгалъ лѣниво на кръчмарската пейка; той дрѣмѣлъ и се прозявалъ на топлото слънчице и виждалъ що става около него: сладко-